

J. V. STALININ PUHE Suomen SOSIALIDEMOKRAATTISEN Puolueen puoluekokouksessa 14[27].11.1917

Toverit! Minut on lähetetty tänne tervehtimään teitä Venäjän työväen vallankumouksen nimessä, joka juuria myöten horjuttaa kapitalistisen järjestelmän perusteita.

Olen saapunut luoksenne tervehtiäkseni edustajakokoustanne Venäjän työläis- ja talonpoikaishallituksen, tämän vallankumouksen tuleessa syntyneen Kansankomissaarien Neuvoston nimessä.

Mutta en ole saapunut luoksenne vain tervehtiäkseni teitä.

Tahtoisin ennen kaikkea ilmoittaa teille iloisen viestin Venäjän vallankumouksen voitoista, sen vihollisten hajaannustilaan joutumisesta ja siitä, että loppuaan tekevän imperialistisen sodan ilmiöpiirissä kasvavat vallankumouksen voiton mahdollisuudet päivä päivältä.

Tilanherrain orjavalta on murskattu, sillä maaseudulla on valta siirtynyt talonpoikain käsiin. On murrettu kenraalien valta, sillä armeijassa on valta keskitetty sotilaiden käsiin. Kapitalisteille on pantu suitset suuhun, sillä tehtaisiin ja pankkeihin nähden järjestetään kiireellisesti työläisten kontrolli. Kaikkialla maassa, kaupungeissa ja maaseudulla, selkäpuolella ja rintamalla on tiheässä työläisten, sotilaiden ja talonpoikain vallankumouksellisia komiteoita, jotka ottavat hallitusohjaksen omiin käsiinsä.

Meitä peloteltiin Kerenskillä ja vastavallankumouksellisilla kenraaleilla. Mutta Kerenski on karkoitettu ja kenraalit ovat sotilaiden piirityksessä, sillä vieläpä kasakatkin lausuvat julki solidaarisuutensa työläisten ja talonpoikain vaatimuksiin nähden.

Meitä peloteltiin nälällä, ennustettiin, että neuvostovalta tuhoutuu elintarvesekasorron kynsiin. Mutta meidän tarvitsi vain panna aisoihin keinottelijat, meidän tarvitsi vain kääntyä talonpoikain puoleen — ja viljaa alkoi virrata kaupunkeihin sadoin tuhansin puudina.

Meitä peloteltiin valtiokoneiston sekasortoon joutumisella, virkamiesten sabotaashilla y. m. Tiesimme itsekkin, ettei uuden sosialistisen hallituksen onnistu yksinkertaisesti ottaa käsiinsä vanha porvarillinen valtiokoneisto ja tehdä se omakseen. Mutta tarvitsi vain ryhtyä uusimaan vanhaa koneistoa, puhdistamaan sitä yhteiskuntavastaisista aineksista — ja sabotaashi alkoi murtua.

Meitä peloteltiin sodan yllätyksillä, mahdollisilla selkkauksilla imperialististen koplain taholta demokraattista rauhaa koskevan tarjouksemme johdosta. Ja tosiaankin vaara, kuolemanvaara oli olemassa, mutta se oli Saarenmaan valtauksen jälkeen, jolloin Kerenskin hallitus valmistautui pakenemaan Moskovaan, luovuttamaan, Pietarin, ja jolloin Englannin, ja Saksan imperialistit hieroivat rauhantekoa Venäjän kustannuksella. Sellaisen rauhan pohjalla olisivat imperialistit tosiaankin voineet tehdä tyhjäksi Venäjän ja ehkä kansainvälisenkin vallankumouksen asian. Mutta. Lokakuun vallankumous tuli oikeaan aikaan. Se otti rauhan asian omiin käsiinsä, se löi pois kansainvälisen imperialismien käsistä kaikkein vaarallisimman aseensa ja siten varjeli vallankumouksen kuoleman vaaralta. Vanhoille imperialistisusille ei jää muuta neuvoksi kuin joko alistua kaikissa maissa syttymässä olevan vallankumousliikkeen tahdon alle, hyväksyen rauhan, tai jatkaa taistelua sodan jatkamisen pohjalla. Mutta jatkaa sotaa neljäntenä sotavuotena, jolloin koko maailma on nääntymässä sodan kynsiin, jolloin edessä-oleva talvisota synnyttää kaikkien maiden sotilaiden keskuudessa suuttumuksen myrskyn, jolloin likaiset salaiset sopimukset on jo julkaistu, — jatkaa sotaa tällaisissa olosuhteissa, se merkitsee tuomita itsensä varmasti epäonnistumaan. Imperialismin vanhat sudet ovat tällä

kertaa laskeneet väärin. Ja juuri siksi eivät imperialistien ”yllätykset” meitä peloita.

Lopuksi — meitä peloteltiin Venäjän hajaantumisella, sen pirstoutumisella monilukuisiin riippumattomiin valtioihin; tällöin viitattiin Kansankomissaarien Neuvoston julistamaan kansojen itsemääräämisoikeuteen, pitäen sitä ”tuhoisana virheenä”. Mutta minun on lausuttava mitä jyrkimmin, että me emme olisi demokraatteja (sosialismista puhumattakaan!), elleimme tunnustaisi Venäjän kansoille vapaata itsemääräämisoikeutta. Minä selitän, että me pettäisimme sosialismin, jollemme ryhtyisi kaikkiin toimenpiteisiin veljellisen luottamuksen palauttamiseksi Suomen ja Venäjän työläisten välillä. Mutta jokainenhan tietää, että ilman Suomen kansan vapaan itsemääräämisoikeuden päättävää tunnustamista ei tällaisen luottamuksen palauttaminen ole ajateltavissa. Ja tässä on tärkeätä ei vain tämän oikeuden suullinen, vaikkapa virallinenkin tunnustaminen. Tärkeätä on se, että Kansankomissaarien Neuvosto tulee teossa varmentamaan tämän suullisen tunnustamisen, että se tullaan horjumatta panemaan täytäntöön. Sillä sanojen aika on mennyt. Sillä on tullut aika, jolloin vanha tunnuslause: ”Kaikkien maiden proletaarit, yhtykää!” on pantava täytäntöön. Täysi vapaus elämänsä järjestämiseen Suomen kansalle, samoin kuin kaikille muillekin Venäjän kansoille! Suomen kansan vapaaehtoinen, rehellinen liitto Venäjän kansan kanssa! Ei mitään holhousta, ei mitään valvontaa ylhäältäpäin Suomen kansaan nähden! Tällaiset ovat Kansankomissaarien Neuvoston politiikan periaatteet. Vain tällaisen politiikan avulla voidaan luoda Venäjän kansojen keskinäinen luottamus.

Vain tällaisen luottamuksen pohjalla voidaan toteuttaa Venäjän kansojen proletaarien luja liittyminen yhdeksi armeijaksi. Vain tällaisen yhteenliittymisen kautta voidaan Lokakuun vallankumouksen saavutukset lujittaa, viedä eteenpäin kansainvälisen sosialistisen vallankumouksen asiaa. Kas tämän takia me hymähdämme joka kerta, kun meille puhutaan Venäjän kiertämättömästä hajaantumisesta kansojen itsemääräämisoikeuden aatteen toteuttamisen johdosta.

Tällaiset ovat ne vaikeudet, joilla viholliset meitä pelottelivat ja edelleen pelottelevat, mutta jotka me voitamme sitä mukaa kuin vallankumous kasvaa.

Toverit! Meille on tullut tietoja, että teidän maassanne on samanlainen valtakriisi kuin oli Venäjälläkin Lokakuun vallankumouksen aattona. Meille on tullut tietoja, että teitä myöskin pelotellaan nälällä, sabotaashilla jne. Sallikaa Venäjän vallankumousliikkeen käytännössä saadun kokemuksen perusteella lausua teille, että kaikki nämä vaarat, vaikka ne olisivat realisetkin, eivät suinkaan ole voittamattomia. Ne, nämä vaarat, voidaan voittaa, jos toimitaan päättävästi ja horjumatta. Sodan ja rappion, lännessä syttymässä olevan vallankumousliikkeen ja Venäjän työläisvallankumouksen kasvavien voittojen ilmapiirissä ei ole sellaisia vaaroja ja vaikeuksia, jotka voisivat kestää teidän rynnäkönnne. Tällaisessa ilmapiirissä voi kestää ja voittaa vain yksi valta, sosialistinen valta! Tällaisessa ilmapiirissä kelpaa vain yksi taktiikka, Dantonin taktiikka: rohkeutta, rohkeutta ja vielä kerran rohkeutta!

Ja jos te tarvitsette meidän apuamme, me annamme sitä teille, veljellisesti ojentaen teille kätemme.

Tästä voitte olla varmat.

Lähde: Kuusisen hallituksen rintamalehti "Kansan valta", 21.12.1939.

Речь на съезде Финляндской Социал-Демократической Рабочей Партии в Гельсингфорсе 14 [27] ноября 1917 г.

Товарищи!

Я делегирован к вам для того, чтобы приветствовать вас от имени рабочей революции в России, в корне расшатывающей основы капиталистического строя. Я приехал к вам для того, чтобы приветствовать ваш съезд от имени рабочего и крестьянского правительства России, от имени Совета Народных Комиссаров, рождённого в огне этой революции.

Но не только для приветствия приехал я к вам. Я хотел бы, прежде всего, передать вам радостную весть о победах русской революции, о дезорганизованности её врагов и о том, что в атмосфере издыхающей империалистической войны шансы революции растут изо дня в день.

Сломлена помещичья кабала, ибо власть в деревне перешла в руки крестьян. Сломлена власть генералов, ибо власть в армии сосредоточена в руках солдат. Обузданы капиталисты, ибо спешно устанавливается рабочий контроль над фабриками, заводами, банками. Вся страна, города и сёла, тыл и фронт усеяны революционными комитетами рабочих, солдат и крестьян, берущими в свои руки бразды правления.

Нас пугали Керенским и контрреволюционными генералами, но Керенский изгнан, а генералы осаждены солдатами и казаками, которые также солидарны с требованиями рабочих и крестьян.

Нас пугали голодом, пророчили, что Советская власть погибнет в когтях продовольственной разрухи. Но стоило нам обуздать спекулянтов, стоило нам обратиться к крестьянам, и хлеб стал притекать в города сотнями тысяч пудов.

Нас пугали расстройством государственного аппарата, саботажем чиновников и пр. Мы и сами знали, что новому, социалистическому правительству не удастся взять просто старый, буржуазный государственный аппарат и сделать его своим. Но стоило нам взяться за обновление старого аппарата, за чистку его от антисоциальных элементов, и саботаж стал таять.

Нас пугали “сюрпризами” войны, возможными осложнениями со стороны империалистических клик в связи с нашим предложением о демократическом мире. И, действительно, опасность, опасность смертельная была. Но была она после взятия Эзеля, когда правительство Керенского готовилось к бегству в Москву и к сдаче Петрограда, а англо-немецкие империалисты сговаривались о мире за счёт России. На почве такого мира империалисты, действительно, могли сорвать дело русской и, может быть, международной революции. Но Октябрьская революция пришла вовремя. Она взяла дело мира в свои собственные руки, она выбила из рук международного империализма самое опасное оружие и тем оградила революцию от смертельной опасности. Старым волкам империализма осталось одно из двух: либо покориться разгорающемуся во всех странах революционному движению, приняв мир, либо вести дальше борьбу на почве продолжения войны. Но продолжать войну на четвёртом году её, когда весь мир задыхается в когтях войны, когда “предстоящая” зимняя кампания вызывает среди солдат всех стран бурю возмущения, когда грязные тайные договоры уже опубликованы, – продолжать войну при таких условиях, значит обречь себя на явную неудачу. Старые волки империализма на этот раз просчитались. И именно поэтому не пугают нас “сюрпризы” империалистов.

Нас пугали, наконец, развалом России, раздроблением её на многочисленные независимые государства, при этом намекали на провозглашённое Советом Народных Комиссаров право наций на самоопределение, как на “пагубную ошибку”. Но я должен заявить самым катего-

рическим образом, что мы не были бы демократами (я не говорю уже о социализме!), если бы не признали за народами России права свободного самоопределения. Я заявляю, что мы изменили бы социализму, если бы не приняли всех мер для восстановления братского доверия между рабочими Финляндии и России. Но всякому известно, что без решительного признания за финским народом права на свободное самоопределение восстановить такое доверие невозможно. И важно здесь не только словесное, хотя бы и официальное, признание этого права. Важно то, что это словесное признание будет подтверждено Советом Народных Комиссаров на деле, что оно будет проведено в жизнь без колебаний. Ибо время слов прошло. Ибо настало время, когда старый лозунг “Пролетарии всех стран, соединяйтесь!” должен быть проведён в жизнь.

Полная свобода устройства своей жизни за финляндским, как и за другими народами России! Добровольный и честный союз финляндского народа с народом русским! Никакой опеки, никакого надзора сверху над финляндским народом! Таковы руководящие начала политики Совета Народных Комиссаров.

Только в результате такой политики может быть создано взаимное доверие народов России. Только на почве такого доверия может быть проведено в жизнь сплочение в одну армию народов России. Только в результате такого сплочения могут быть закреплены завоевания Октябрьской революции и двинуто вперёд дело международной социалистической революции.

Вот почему мы улыбаемся каждый раз, когда нам говорят о неизбежном развале России в связи с проведением в жизнь идеи о праве наций на самоопределение.

Таковы те трудности, которыми пугали и продолжают пугать нас враги, но которые мы преодолеваем по мере роста революции.

Товарищи! До нас дошли сведения, что ваша страна переживает приблизительно такой же кризис власти, какой Россия переживала накануне Октябрьской революции. До нас дошли сведения, что вас также пугают голодом, саботажем и пр. Позвольте вам заявить на основании опыта, вынесенного из практики революционного движения в России, что эти опасности, если они даже реальны, отнюдь не являются непреодолимыми. Эти опасности можно преодолеть, если действовать решительно и без колебаний. В атмосфере войны и разрухи, в атмосфере разгорающегося революционного движения на Западе и нарастающих побед рабочей революции в России – нет таких опасностей и затруднений, которые могли бы устоять против вашего натиска. В такой атмосфере может удержаться и победить только одна власть, власть социалистическая. В такой атмосфере пригодна лишь одна тактика, тактика Дантона: смелость, смелость, ещё раз смелость!

И, если вам понадобится наша помощь, мы дадим вам её, братски протягивая вам руку.

В этом вы можете быть уверены.

“Правда” № 191, 16 ноября 1917 г.

Источник: http://politfactor.ru/book/stalin_tom4_1951.rtf

Speech delivered at the Congress of the Finnish Social-Democratic Labour Party, Helsinki, Nov. 14 [27], 1917

Comrades, I have been delegated to greet you on behalf of the workers' revolution in Russia, which is shaking the capitalist system to its foundations. I have come to you to greet your Congress on behalf of the Workers' and Peasants' Government of Russia, the Council of People's Commissars, which was born in the fire of this revolution.

But I have not only come to bring you greetings. I should like first of all to bring you the joyful news of the victories of the Russian revolution, of the disorganization of its enemies, and to tell you that in the atmosphere of the expiring imperialist war the chances of the revolution are improving day by day.

The bondage of landlordism has been broken, for power in the countryside has passed into the hands of the peasants. The power of the generals has been broken, for power in the army is now concentrated in the hands of the soldiers. A curb has been put on the capitalists, for workers' control is rapidly being established over the factories, mills and banks. The whole country, town and countryside, rear and front, is studded with revolutionary committees of workers, soldiers and peasants, which are taking the reins of government into their own hands.

They tried to scare us with the bogey of Kerensky and the counter-revolutionary generals. But Kerensky has been driven out, and the generals are besieged by the soldiers and Cossacks, who also support the demands of the workers and peasants.

They tried to scare us with the bogey of famine, and prophesied that the Soviet regime would perish in the grip of a disrupted food supply. But we had only to curb the profiteers, we had only to appeal to the peasants, and grain began to flow to the towns in hundreds of thousands of poods.

They tried to scare us with the bogey of a breakdown of the machinery of state, sabotage by officials, and so on. And we knew ourselves that the new, socialist government would not be able simply to take over the old, bourgeois state machine and make it its own. But we had only to set about renovating the old machine, purging it of anti-social elements, and the sabotage began to melt away.

They tried to scare us with the bogey of war "surprises," the possibility of the imperialist cliques creating complications in connection with our proposal for a democratic peace. And, indeed, there was a danger, a mortal danger. But that danger arose after the capture of Ösel when the Kerensky Government was preparing to flee to Moscow and surrender Petrograd, and when the British and German imperialists were making a deal for peace at the expense of *Russia*. On the basis of *such* a peace the imperialists could indeed have wrecked the cause of the Russian and, perhaps, of the international revolution. But the October Revolution came in time. It took the cause of peace into its own hands, it struck the most dangerous weapon from the hands of international imperialism and thus saved the revolution from mortal peril. The old wolves of imperialism were left with one of two alternatives: either to bow to the revolutionary movement that is flaring up in all countries, by accepting peace, or to carry on the struggle by *continuing* the war. But to continue the war in its fourth year, when the whole world is suffocating in its grip, when the "imminent" winter campaign is arousing a storm of indignation among the soldiers of all countries, and when the filthy secret treaties have already been published to continue the war under such circumstances

means to doom oneself to obvious failure. This time the old wolves of imperialism have miscalculated. And that is why the bogey of imperialist "surprises" does not scare us.

Lastly, they tried to scare us with the bogey of the disintegration of Russia, of its splitting up into numerous independent states and hinted thereby that the right of nations to self-determination proclaimed by the Council of People's Commissars was a "fatal mistake." But I must declare most categorically that we would not be democrats (I say nothing of socialism!) if we did not recognize the right of the peoples of Russia to free self-determination. I declare that we would be betraying socialism if we did not do everything to restore-fraternal confidence between the workers of Finland and Russia. But everyone knows that the restoration of this confidence is inconceivable unless the right of the Finnish people to free self-determination is firmly recognized. And it is not merely the verbal, even if official, recognition of this right that is important here. What is important is that this verbal recognition will be confirmed by the act of the Council of People's Commissars, that it will be put into effect without hesitation. For the time for words has passed. The time has come when the old slogan "Workers of all countries, unite!" must be put into effect.

Complete freedom for the Finnish people, and for the other peoples of Russia, to arrange their own life! A voluntary and honest alliance of the Finnish people with the Russian people! No tutelage, no supervision from above, over the Finnish people! These are the guiding principles of the policy of the Council of People's Commissars.

Only as the result of such a policy can mutual confidence among the peoples of Russia be created. Only on the basis of such confidence can the peoples of Russia be united in one army. Only by thus uniting the peoples can the gains of the October Revolution be consolidated and the cause of the international socialist revolution advanced.

That is why we smile when we are told that Russia will inevitably fall to pieces if the idea of the right of nations to self-determination is put into practice.

These are the difficulties with which our enemies have tried and are still trying to scare us, but which we are overcoming as the revolution grows.

Comrades! Information has reached us that your country is experiencing approximately the same crisis of power as Russia experienced on the eve of the October Revolution. Information has reached us that attempts are being made to frighten you too with the bogey of famine, sabotage, and so on. Permit me to tell you on the basis of the practical experience of the revolutionary movement in Russia that these dangers, even if real, are by no means insuperable! These dangers can be overcome if you act resolutely and without faltering. In the midst of war and economic disruption, in the midst of the revolutionary movement which is flaring up in the West and of the increasing victories of the workers' revolution in Russia, there are no dangers or difficulties that could withstand your onslaught. In such a situation only one power, socialist power, can maintain itself and conquer. In such a situation only one kind of tactics can be effective, the tactics of Danton—audacity, audacity and again audacity!

And if you should need our help, you will have it—we shall extend you a fraternal hand.

Of this you may rest assured.

Source: The official translation in J. Stalin's "Works", Vol. 4, as reproduced at the "From Marx to Mao"-website.